

PM
2009-05-13

Diarienummer

Kommentar till Europadomstolens för mänskliga rättigheter dom den 2 december 2008 gällande överföring till Grekland med stöd av Dublin-förordningen

Europadomstolen för mänskliga rättigheter har i en dom den 2 december 2008 (K.R.S. against the United Kingdom, Application no. 32733/08) bedömt om en överföring av en iransk man till Grekland stred mot principen om *non-refoulement* och mot artiklarna 3 (tortyr, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning) och 13 (effektivt rättsmedel) i Europarådets konvention om de mänskliga rättigheterna.

I inledningen av domskälen påminner domstolen om rättsfallet T.I. v. the United Kingdom i vilket uttalats att en överföring till en annan fördragslutande stat (t.ex. Dublinsstat) inte fråntar den överförande staten dess ansvar att försäkra sig om att utlänningsen inte utsätts för en behandling i strid med artikel 3 i Europakonventionen.

Domstolen konstaterar också att om en stat finner att en annan stat inte följer sina åtaganden har förstnämnda stat alltid rätt att pröva ansökningar om asyl enligt artikel 3.2 i Dublinförordningen.

Domstolen anger vidare att det finns inget som visar att Grekland deporterar överförda asylsökande till en stat där de riskerar sådan behandling som anges i artikel 3 i Europakonventionen utan att de får en verklig chans att på grekiskt territorium lämna in en ansökan till Europadomstolen för att förhindra detta. Asylsökande i Grekland har rätt att överklaga ett av- eller utvisningsbeslut och att ansöka om interimåtgärder vid Europadomstolen. Ingenting i materialet i målet hos domstolen tyder på att de som överförs till Grekland enligt Dublinförordningen, även de som tidigare har fått ett slutligt avslagsbeslut på sin asylansökan i Grekland, har eller kommer att hindras från att vända sig till Europadomstolen. Det måste presumeras att Grekland som, utöver en mängd överenskommelser på asylområdet, har ratificerat både asylprocedurs- och mottagandedirektiven också följer dessa.. Grekland har genom att ratificera Europakonventionen skyldighet att följa de åtaganden som konventionen medför, inklusive artikel 3. Därför borde sökandens klagomål enligt artikel 3 och 13 som hänför sig till hans eventuella deportering till Iran framföras mot Grekland och inte Storbritannien inför Europadomstolen. Hänsyn måste även tas till att Grekland har antagit ny inhemsk lagstiftning gällande asylsökande.

Vad gäller mottagandet av asylsökande i Grekland har det framförts uppgifter i målet som ger anledning till viss oro enligt domstolen. Yrkanden gällande sådana brister kan först beaktas när de på sedvanligt sätt framställts för prövning till grekiska myndigheter och därefter anhängiggjorts vid Europadomstolen. Talan mot Storbritannien avvisas.

Domen medför inte att det finns anledning för Migrationsverket att ändra riktlinjerna från maj 2008 (GD 31/2008). Observera att det i dessa anges att Dublinförordningen även fortsättningsvis inte ska tillämpas på ensamkommande barn. Det kan även nämnas att frågan om det går att undanta en hel grupp, t.ex. ensamkommande barn, från Dublinförordningens tillämpning för närvarande utreds av Migrationsverket.

Jfr. även Migrationsöverdomstolens dom från den 28 oktober 2008 (MIV 2008:42) i vilken domstolen konstaterade att det inte fanns skäl att göra undantag från Dublinförordningens ansvarighetsregler gentemot Grekland.